

Yazan	Nazan KARGUN
Ülke	INGiltere
Şehir	COLCHESTER
Koordinatör Kuruluş	Leonard Cheshire Disability
Ev Sahibi Kuruluş	Seven Rivers Care Home
Proje Adı	N/A
Başlama Tarihi	6 Kasım 2018
Bitiş Tarihi	21 Ekim 2019
E-posta	Nazan.kargun@gmail.com

Merhaba,

Raporun üçüncü bölümünde proje sürecindeki duygusal durumumdan ve yaşadıklarımın çıkardığım dersler vs. gibi kısa notlara yer vereceğim.

Bu tarz projeler kovalayan kişilerin aşağı yukarı sebepleri benzer oluyor. Herkes gibi ben de başka bir ülkede farklı bir deneyim yaşamak, ilgilendiğim konuyla ilgili değişik uygulamalara tanık olmak için bu projeyi seçtim. Ancak asil itici güç, Türkiye'deki yasantımda fiziki ve zihinsel sürekli çalışarak bir şekilde oradan oraya savruluyordum. Yaptığım işi sevip sevmediğimi dahi tartışacak halim kalmamıştı. Bu duruma bir ara vermem gerektiğini düşündüm. Her zaman yurt dışına çıkma hayali olan biri olmamın da etkisiyle: bu hayali gerçekleştirmek için yeterli bütçesi olmayanlar için güzel ve makul bir yöntem olan EVS'e başvurdu. Beni bu karara iten bir diğer sebep ise yıllardır istediğim seviyeye çekemediğim İngilizcemdi.

Bu tarz düşüncelerle sistemde yer alan kendime uygun bulduğum projelere başvurduğumda İngiltere'de yer alan bir engelli bakım kurumundan kabul aldım. Hibem'in de onaylanmasından sonra olaylar hızla gelişti ve onaydan sonra 2 ay gibi bir sürede kendimi İngiltere'de buldum. Öncesinde ve sonrasında tabii ki sorunlar yaşanıyor. Uzun bekleme süreleri, mülakatlar, vize süreci...hepsi ayrı sancılı geçiyor. Ancak vizeyi aldıktan sonra her şey hızla sonuca ulaşıyor.

Vize elindeyken daha önce heyecandan ya da korkmaktan kendine sormadığın pek çok soruyu yöneltiyorsun (en azından ben de öyle oldum). Henüz işe başlamamış, düzen kurmamış olanlar için bu aşama biraz daha kolay olabilir ancak doğru kararı mı verdim her şeyi ara vererek düşüncesi birazcık kafayı bulandırıyor. Su anda iyi ki o sorulara kulak asmamışım diyorum.

Projeme vizem geç çıktığı için iki hafta geç başladım. O kadar cabanın sonucunda artık aylardır hatta yıllardır hayalini kurduğum İngiltere'deydim. Koordinatörüm, kurumdan bir kişi ve gönüllü arkadaşım havaalanında karşılamaya geldi. Acıcası maillerden insan bir fikir oluşuyor karakterlere ilişkin ve malum İngiliz kültürünün kişisel mesafeye önem verdiği söylenir hep. Sonuç Umdüğümde daha sıcak bir karşılama oldu. İngilizce'yi kendimi idare edecek düzeyde bildiğimi düşünerek gelmiştim. Sonuçta o kadar mailleşme yapmış, motivasyon mektubu yazmıştım ancak aksan konusunu hiç düşünmediğimi havaalanında 'Nasilsin?', 'Yolculuk nasıl geçti?' gibi soruları birkaç tekrardan sonra anlayınca fark ettim. Birleşik Krallık'ta aksanlar o kadar farklı ki... TV izlerken dahi bunu anlıyorsunuz. İskoc yapımı film ve diziler sanki Rusçaymış gibi gelmişti ilk başta, ya da Liverpool, Manchester, New Castle tarafının kendine has bir aksanı var ve anlarken zorlanıyorsunuz. İngilizler dahi bunu dile getiriyor. Bana göre ülkenin batı tarafı (Gloucester, Bristol, Bath) ve Londra (Merkez ve kuzey kısımlar - Londra'nın bazı kısımları da değişik aksanlı konuşuyor) daha anlaşılır.

Notlarımı birkaç başlık altında topladım:

Dil

İlk geldiğimde en çok zorlandığım konu oldu. Herkes gibi konuşmayla ilgili sorunlu olarak buraya geldim. İster istemez Amerikan aksanına maruz kaldığımız için ilk geldiğimde aksandan dolayı sanki başka dilmiş gibi hissediyordum. Kulak zamanla alışıyor, zamanla insanları nasıl anlamaya başladığımıza inanmıyorsunuz. Şu an seviyem harika diyemem. Anlamadığım, kendimi ifade ederken zorlanıp daha basit kelime seçerek konuştüğüm oluyor. İlk geldiğim zamana göre inılmaz bir ilerleme kaydettiğimi söylemekle birlikte konuşmamın daha akışkanlık kazandığını hissediyorum hatta toplantılara katılıp bazen şaka yapabiliyorum (İngiliz kültürü için çok önemli bir konu) Bu açıdan İngiltere benim için çok iyi bir seçim oldu.

Tavsiyeler:

- İlk zamandaki anlama ve kendimi ifade etme zorluklarından dolayı kendimi çok zorluyordum. Her akşam oturup ders çalışıyordum ancak bu beni çok da mutlu eden bir yöntem olmadı. Sonrasında ders çalışmayı ve Amerikan aksanını azalttım ve izlediğim her şeyi İngiliz yapımlarından seçmeye başladım. Sevdiğim şeyi yaparak dil öğrenmeye çalıştım. Bu; kültürü, bölgelere göre değişen ağızları da öğrenmeye de katkı sağlıyor hem de İngiliz birisiyle konuşurken ekstra bir konu daha olmuş oluyor.
- Buraya geldiğimden bu yana Türkçe altyazıyı bıraktım. Ne izlersem İngilizce altyazılı izliyorum. İlk zamanlarda bir filmi izlemem çok uzun sürüyordu merak edip sözlüğe baktığım için ancak zamanla (çok zaman) buna gerek kalmadı. Bu yöntemin çok faydasını gördüm.
- Gazete dergi okuyup, ülkenin gündemini takip ettim. Bu yine hem dil öğrenmeye (jargonlarıyla birlikte) hem de sohbet etmeye fayda sağlıyor.
- Mesleğimle alakalı İngilizce kaynaklı sertifika programlarına katıldım. İlk zamanlar İngilizcem daha iyi seviyeye gelmesini bekledim bu programlara katılmak için, sonradan bunun zaman kaybı olduğunu düşünüp aynı filmlerde İngilizce altyazıya geçtiğim gibi eğitimlerde de anlamadığım yerlerde sözlüğe bakarak devam ettim.

- İngilizce'den İngilizce'ye sozluk kullanmak. Bu cok guzel bir yontem. Bir kelimenin İngilizce aciklamasına baktiginiz zaman anlamlar kafada daha iyi sekilleniyor ve daha fazla kelime ogreniyorsunuz.

- En onemlisi ve beni mutlu eden kisim; kendimi buna zorladigim icin artik İngilizce kitap okuyabiliyorum. 5 kitap bitirdim. Su anda Gazap Uzumleri'ni okuyorum 😊

Ev ozlemi

Ilk zamanlarda daha baskin hissediliyor bence. Geldigimden bu yana Turkiye'ye gelmedim. Zamanla ailemi, arkadaslarimi ozlemeye de alisiyorum. Ara sira sosyal medya sayesinde fotoograflar gordukce insan bir uzuluyor ben orada degilim diye. Sonucta biz buradayken geride biraktiklerimiz da hayatlarına devam ediyorlar, icinde bizim olmadigimiz anilar biriktiriyorlar. Ben geride kaliyorum hissine kapilmamak icin, senin deoldugun yerde guzel ani biriktirmen onemli. Bu sebepten toplumla bir sekilde iletisim kurmanın sart oldugunu dusunuyorum. Ilk kisimda da bahsettigim gibi sosyalleşme acısından dezavantajli bir konumda yasiyorum. Elimden geldigi kadar bu sorunu asmaya calisiyorum. Baslangica gore iyi durumda, beklentilerimin gerisindeyim diyebilirim.

Insanlarla Iletisim

Kurumdaki insanlar acısından cok sansliyim cunku asagi yukari herkes cok guleryuzlu. Colchester asker sehri ve Londra'ya cok yakin oldugu icin cok goc almıs zamanında. Bu bakımdan Iskocyalı, Irlandalı ya da baska sehirlerden gelen (ozellikle Londra) cok insan var. Bu sebepten her insanla konustugunda farkli bir dunyanin kapilarini araliyorsun. Irlandalı ve Iskoclara karsi ozel olarak sevgi duymaya basladim bu surecte. Bence biraz daha sicak kanli ve konuskanlar İngilizlere gore. Ozellikle Irlandalilarin davranis bicimini tamamen olmasa da Turk kulturune benzettim diyebilirim.

Kucuk bir yerde yasadigimiz icin insanlar daha fazla acik ve konuskan, bu durumu Londra disında birkac yerde de gozlemledim. Otobus duragında, otobuste, ya da herhangi bir yerde ayakustu konusmaya baslayabiliyorsun ozellikle yaslilarla.